

ДЕРЕЦЬ

НА СТОРОЖІ ПОРЯДКУ

ОХРІМ ПИХАТИЙ

(Байка)

Давним-давно це в нашому краю було.

В селі Пихатий жив Охрім,
своєю пихою відомий всім.

І от Охриму якоесь повезло:

відповідальну він зайняв посаду.

І гордий став Охрім. І ні на мить —

вже до Охріма без докладу

ні підійти, ні підступити

ні спереду, ні ззаду.

А хай хто слово скаже проти,

Той, бідний, матиме клопоту.

На всіх таких Охрім

гримів, як грім:

— Як смієте мене навчати?

Забули ви, хто я?

Не вашим головам про те знати,

що знає голова моя.

Навчать мене — не ваша справа,

І взагалі пусті слова...

Я маю право.

Я — голова! —

Прослухавши таку промову,

ніхто Охриму не казав ні слова.

Тим часом показав Охрім себе на ділі,

І ясно стало всім

(болячку видно на здоровім тілі):

поганий керівник Охрім.

Куди не кинь — усюди збитки, втрати.

І люди стали вимагати

(не подивилися на пиху).

щоб звіт зробив Охрім Пихатий...

Охрім почав промову тихо:

— Я сам робив усе, що міг,

Мені ніхто не допоміг.

А, значить, ви самі у тому винуваті,

Що є в нас збитки і великі втрати.

І щоб позбутись їх —

ці збитки треба записати на всіх.

На мене ж ні гроша не смійте

записати, —

Закінчив грізно річ своєю Пихатий,

і блискавки метнув очима.

— Ні, так не буде, —

сказали люди.

І збитки записали на Охріма.

Мораль ясна: зазнайство й пиха

Охріма привели до лиха.

А тому корисно цю байку пам'ятати

усім Пихатим.

П. ЧАРСЬКИЙ.

Загадкова фотографія

Це сталося в трамваї. Хтось загубив фотографію. Її підняло кілька пасажирів.

На фото було двоє. Один кремезний мужчина з тоскою в очах простягав другому ножа. У другого шляпа трохи настовбурчилась на голові, губи перекосило, а очі... в очах був справжній жах! Все це відбувалося на тлі порожньої кімнати з двома розбитими чашками на полиці, де стояв ще якийсь страшно покривлений кухонний посуд.

— Ми є свідками жакливної драми, — сказав один пасажир, — треба негайно ж повідомити карний розшук. Це вбивство. Ось праворуч, з ножом, убивця. Ліворуч — жертва.

— Заждіть, — сказав мій сусід, — тут мабуть знято сцену з якогось детективного водевілю.

— Ні, ні, — втрутився третій пасажир, — тут звичайна квартирна сцена. Цей тип зліва хоче виселити того, що праворуч, й приніс постанову прокурора, а той, справа, каже: «Ти в'їдеш лише через мій труп».

Не думаю, щоб ви вгадали, — сказала якась розмальована особа, — мені здається, що тут просто сімейна драма. Муж застав любовника...

— А може це два сусіди побилися на кухні через електрику й загрожують один одному обрізати проводя?

Йому ніхто не встиг відповісти, бо повернувся громадянин, що загубив фотографію.

— Вибачте, — сказали ми, — нас цікавить це фото... Поясніть...

— Прошу, — відповів громадянин, — знімок зроблено в магазині «шяропотребу» на Бесарабці. Продавець рекомендує купити між, виготовлений якоюсь артілью. А ліворуч — покупець...
Ол. ПОДЧЕКАЕВ.

ПОШИЛИСЬ У ДУРНІ

ПРО РІЗНІ ТВАРИНИ

Перед дверима кабінету стояла черга людей і чекала на прийом. Тим часом начальник тресту, зачинившись в кабінеті з секретаркою, внушав їй бути чулою до живої людини.

Нарешті, один відвідувач розпахнув двері і роздратовано сказав:

— Це безобразіє!

Начальник витріщив очі.

— Ви, що, громадянине, не читали таблички: «Без докладу»... — залиште кабінет!

Відвідувач знизав плечима й пішов назад.

— Який гусь, — сказав начальник до секретарки. — Хто він такий?

Секретарка вже давно робила знаки, а тепер прошипіла переполошено:

— З центру.

— Чому ж ви зразу... товаришу, товаришу... — Начальник навіть із-за столу вибіг, але відвідувач не зупинився, а тільки відказав:

— Гусь свині не товариші!

Петро ПАНЧ.

Лист „Перцю“ від дівчат і хлопців
одного містечка

Товаришу Перець! Побачити Сашу
Ти можеш у клубі, як вечір спаде.
У такт «Утомленному сонцю» він Машу,
Зігнувши дугою, у танці веде.

Надутий, як півень, у жовтому кльоші,
І плечі... підтягнуті вгору аж до вух!
Він крутить ногами такі «крендельоші»,
Що Маша круг нього літає, мов пух.

Нехай будуть скоро підшви на дірах —
Ця пара завзята й не дума ставать.
Фігура у Маші, немов на шарнірах:
Таке виробля там, що й сором казать.

Як тільки-но музика схлипує басом —
Нахмурює фея обличчя тупе.
І ось уже знову — пішла вихилясом,
І Саша за нею спішить та сопє.

В танцюльках ця пара вважається перша.
І от «Утомленному сонцю» кінець...
Полускають зернят «прем'єр» і «прем'єрша»,
Засміють підлогу — і знов у танець.

В них повно презирства до вальсу і польки.
Для Саші і Маші ці звуки не в тон...
— Давай лиш фокстроти і «танги» нам
только!

Вигукує цей містечковий піжов.

Набридло нам бачити Сашу і Машу.
Товаришу Перець! Пойми і повір!
Звідкіль вони вдерлись у молодість нашу
Піжони оті на «паризький манір»?

Пусті оці франти, що — ніччю і вранці —
В їх головах — тільки танцюльки одні...
Ми любимо теж покружляти у танці.
Та любим не менш ми — вистави, пісні...

Товаришу Перець! Приїдь-но до клубу.
Змалой, приперчи, розпиши їх у пух.
Спровадь отих Сашу і Машу до шлюбу,
Хай дома танцюють для тещ і свекрух.

Від Перця. Дорогі дівчата і хлопці! Обіцяю,
що неодмінно і скоро приїду до вас у Білу
Церкву (на Київщині), Котовськ (на Одещині),
у клуб Металістів (Дніпродзержинськ) на
танці. Закажу баяністові, щоб грав фокстрот
безперервно—з 7 години вечора і до 1 години
ночі. Візьму за талию вашого завклубу, пере-
гнучу так, як ото Саша Машу і шкварю такі ви-
хиляси, що буде він і молити, і просити. Та
не допоможе Крутитиму, доки не крикне: «Біль-
ше не буду». Тоді схвачу одного та другого
ваших містечкових начальників і теж «дам ли-
ха закаблукам».

— Танцюйте, скажу, розтрушуйте жир і не
відривайтеся від мас.

Може, хоч тоді вони подумают про інші
форми роботи в вашому клубі. А Сашу і Машу
до шлюбу не поведу, бо нічого не вийде. Ті,
що лише про танцюльки думають, або ніколи
заміж не виходять, або тричі на рік. І так, і
так буває.

ТАЛАНТ

Малюнок М. Вайсборда

— Мілочко, чому це художник не намалю-
вав на вашому портреті брів, вій і губів?
— А він сказав, що я це зроблю далеко
краще, ніж він.

— А ти чому на матч квитка не купуєш?
— А я на футбол завжди по заборній книжці хожу.

СПРАГА

Влітку студент хімічного факультету Гена-
дій Пампура вирішив не відпочивати, а тор-
гувати морсом у ларку Міськторгу. Він вва-
жав, що, задовольнивши за зиму свою спрагу
до знань, спокійно може задовольняти спрагу
населення, що мліє від спеки. Ми вже не ка-
жемо про заробіток.

Сьогодні Пампура вперше у цьому сезоні
відкрив свій ларьок. На жаль, день був пох-
мурний, і споживачі пробігали повз Генадія,
залишаючи йому право теоретично визначити
ступінь їхньої спраги. Дивлячись на свою касу,
Генадій сумно згадував порожні місця в пе-
ріодичній системі Менделєєва.

Раптом забринів голос, що нагадував срібні
дзвоники.

— Налийте морсу... Я так бігла...

Власниця цього голосу була чарівна, і ве-
летенська нота папка з відтисненням погруд-
дям Шопена, яку вона тримала в руках, —
теж чарівна. Але майбутнього науковця таєм-
ниці будови матерії хвилювала більше, ніж
будьяка прозора мануфактура та її носії.

— Вам вишневого чи цитринового? — спи-
тав він.

— Байдуже — відповіла дівчина.

— Не прийняти певного рішення це гірше,
ніж прийняти помилкове рішення.

— Тоді дайте вишневого,

— Ви прийняли вірне рішення, хоч різниця
між тим і другим тільки зорова!

— Як ви сказали?

— Харчова фарба.

Дівчина випила морс, розрахувалась і по-
чала прогулюватись в районі ларка, поглядаю-
чи на Пампуру так, як ми в юнацтві дивимось
на вивіску похоронного бюро.

Генадій теж іноді позирив на дівчину. Її по-
стать нагадувала йому десятихвилинний піс-
ковий годинник вишівської лабораторії, і він
дивувався, як можна ходити на таких тонень-
ких ніжках і не розбитись?

Через півгодини дівчина знову попрохала
налити вишневого морсу. Генадій налив їй
бокал з верхом, говорячи:

— Харчова фарба «аморант».

— Це не від слова амур?—спитала дівчина.

— Ні. Це від слова «безсмертя», — пожа-
ртував студент, — «аморт».

— Ах, кохання і безсмертя — це майже од-
не. Кохання немируще.

— Матерія теж вічна, — додав Пампура, —
бо вона не зникає і не твориться знов.

— Хіба? — звела бровенята дівчина,—див-
лячись, яка матерія.

Вона розплатилась і продовжувала свою про-
гулянку біля ларка. Вона певно на когось че-
кала.

— Слухайте, — сказала красуня, вшосте
підходячи до ларка, — у вас інтелігентне об-
лнччя... налейте мені склянку жовтої води.

— Цитринової?

— Яка омана!.. Я спізнююся на заняття...
Прошу вас... Коли сюди може прийде юнак
у картатих штанях...

— А ви не можете його змалювати точніше,
може він надіне інші брюки?

— Ні, він завжди у картатих... і носить під
пахвою товсту книгу.

— Дві прикмети — вже легше.

— Скажіть йому, що він йолоп... і що я його
чекаю о восьмій годині вечора в кіно. Здачі
не треба. Бувайте.

Незабаром коло ларка заметушився юнак у
картатих штанях з товстою книгою під пахвою.
Він підійшов до кіоску і взяв бокал морсу.

— Яка омана!—обурився він, — налейте ще.
Генадій налив ще бокал.

— Ні, яка омана! — продовжував юнак. —

— Налийте! — покійно згодився юнак, —

— Звичайно, моя продукція трохи обманна—

зоровий ефект харчової фарби, а ви — йолоп.

— Чого ви лаєтесь? Це я не про морс, а

про Ляльку.

— Так це ж і прохала вам передати ваша

Лялька. Вона чекала вас дві години, випила

шість бокалів морсу і переказувала, що, тільки

спорожнивши таку ж кількість бокалів, ви діз-

наєтесь, що вам робити далі.

— Налийте! — покійно згодився юнак —

спрага кохання ненаситна.

Після шостого бокалу Пампура сказав:

— Дівчина чекає на вас о восьмій годині

вечора в кіно... Все ж вона вас кохає.

— А я хіба ні? Але вона переплутала ларки.

Я дві години стирчав біля пивного кіоску і

вже видудлив півдюжини пива.

— Коли у вас завжди така спрага, — ска-

зав привітно хімік, — будь ласка, призначайте

побачення тільки коло мого ларка. До речі,—

випийте ще бокальчик!

Картатий юнак якось дико глянув на Гена-

дія, підстрибнув і прожогом кинувся геть.

— Сезон відкрито не погано! — сказав Пам-

пура, — почин — дорожче грошей.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

У Бречському колгоспі ім. Ворошилова, Корюківського району на Чернігівщині (голова Могильний С. Н.) не борються за збереження кінського поголів'я. Ветеринарний догляд зовсім відсутній. У 1943 році в колгоспі було 72 коней, а на кінець березня 1946 р. залишилось 25.

(З листа інваліда Вітчизняної війни Ол. Михальченка).

Малюнок О. Козюренка

— Товаришу ветеринар, хворий я. Допоможіть стати на ноги.
— На ноги? Дурниці! Ось тобі путівка до «Заготшкіри»...
Бажаю всього найкращого. Поправляйся!..

ОРАТОР

ЖАРТ

Назвати Юхима Дубчика блискучим оратором — значить перебільшити його талант. Отже, давайте не перебільшувати. Юхим Дубчик не любить великих аудиторій і не переносить, коли на нього дивиться більше, ніж одна пара очей. Оратор з Дубчика, як кажуть, середньо-пересічний. Ні польотів фантазії, ні словесних водограїв. Навпаки, він дуже економний на слова. Такий економний, що на своєму весіллі виголосив найкоротший у світі тост. Підвіся, підніс бокал, сказав одно тільки слово «Трахнемо!» й перекинув бокал.

Другу промову-тост Юхим Дубчик виголосив у день народження свого сина. Теж підвіся, і теж підніс бокал, і теж сказав «Трахнемо!».

Після того Юхим Дубчик довго не виступав. А оце успішно виступив знову. В

клубі. На інтимній вечірці. Були тільки свої співробітники з дружинами.

Завклубу Юхим Дубчик вийшов на сцену, поставив поперед себе стілець. Сперся на його спинку, мов на трибуну, й глянув у зал. А зал глянув на свого завклубу.

«Боже мій, — подумав Юхим Дубчик, — чого вони всі витріщились на мене?» — і в нього похололо в колінах. Він якось незграбно відступив трохи назад і потягнув за собою трибуну-стілець. У залі хтось чмихнув, хтось сказав «просимо», хтось ляснув у долоні.

Дубчик заплющив очі, розстебнув комір сорочки і сказав:

— Товариші... Ми зібралися, значить, у тісному колі...

Потім застебнув сорочку, розплющив очі і знову сказав:

— Значить... Зібралися ми... в тісному колі... колі...

І раптом згадав, як розказували, що, коли спіймати курку й накреслити навколо неї крейдою коло, вона ніколи не переступить білої лінії.

— Так от... значить... — сказав Юхим Дубчик утретє, — ми... в тісному колі.

І відчув себе отією куркою.

Юхим Дубчик глянув на стелю й благально промовив до неї:

— Ми зібралися в... тісному колі...

Потім глянув у зал. І побачив дружину. Вона сиділа в першому ряді й показувала йому пальцями на ноги.

Юхим Дубчик глянув собі під ноги і йому здалося, що він, мов курка, стояв у крейдяному колі...

— Ми... товариші... — видушив Дубчик із себе вп'яте, — зібралися... зібралися ми, зібралися... значить, ми зібралися... в тісному колі...

І тоді підвелася дружина.

— Ющечко, — прошипіла вона й дві блискавки з її очей прострелили його навиліт, — благаю тебе, вибди, нарешті, з твого тісного кола, йолоп!..

Гримнули бурхливі оплески, й Юхим Дубчик покинув сцену.

Такого успіху не мав ще жоден оратор у світі...

Ол. ГРОМОВ.

ТРЕБА ПРАЦЮВАТИ

Малюнок М. Вайсборда

— Завіщо мене зняли з роботи? Я ж нічого не зробила!

— От за це й зняли.

ПОЖЕЖНА КОМАНДА

На колгоспному подвір'ї сидить на колдках чоловік з п'ять, курять, розмовляють. Раптом на вежі дзвонять у рейку

1-й пожежник (схоплюючись).

Братця, пожежа!

2-й

Справді, наче на пужар.

3-й

Авже ж на пожежу.

4-й

Ондечки дим і вогонь видно.

5-й

Нишпорка, Ладимир, горить, та ще й горить як!

1-й

А нуте лишень за бочки!

2-й

За бочки! За коні спершу!

3-й

Та де ж ті коні?

4-й

На лузі пасуться.

5-й

Так треба ж комунебудь бігти за кіньми.

1-й

Звісно, комунебудь треба, сами не прийдуть.

2-й до 3-го

Біжи за кіньми!

3-й

Краще ти біжи, я хомутів пошукаю.

4-й

Гляньте, братця, як палахкотить!

Всі

Ай-я-яй!

1-й (стукає в бочку)

Овва!

2-й

А що там?

1-й

Розсохлася.

3-й

Так за другу берися.

1-й

Та в тій заднього колеса немає

3-й

Та невже немає?

1-й

Звісно, немає, начальник пожежної дружини ще весною зняв до возика, як на базар у Тарашу жінку возив.

5-й

Тьху ти, матері його шапка грошей, і чопки з бочок хтось повитягав.

4-й (прибігає)

Що ви робите? Запрягаєте?

3-й

Та запрягаємо, хіба не бачиш?!

4-й

Марна праця. Уже Нишпорка згорів.

5-й

Трохине, випрягай коні!

1-й

А в кого, хлопці, тютюн є? Свій забув дома.

3-й

На, кури. Ну, й пожежа ж, та раптово.

4-й

Страшенно несподівано.

5-й

Треба завтра реманент полагодити буде.

Всі

Обов'язково треба буде.

(Сідають, закурюють)

Голова колгоспу (вбігаючи)

— Ну, старателі? Бачили, чули? Складайтеся, підраховуйте, завтра починається для вас робота, підете Ладимирові хату будувати.

Всі

Як на свої власні кошти?

Голова (ідучи).

А вже ж не на мої і не на Ладимирові.

Пожежники здивовано дивляться один на одного.

А. ПЕРЕЛИЦЮВАЛЬНИК.

БУЛА В ОХРІМА СІРА СВИТА

(Майже за Глібовим)

Була в Охріма сіра свита
По-старомодному пошита,
Іззаду вусики, потерта вже була,
В смолі обірвана пола.
Сміялися з Охріма діти:
Не вмієш, дурню, ти... одержини глядіти.
Та якось на «кутю» ввалилось лихо в хату
У образі кравця із Райпромкомбінату:
— «Еге, сусіде мій! — гукнув на неотесу. —
Куди ж з такою світою до нашого прогресу?
У нас — фасони — шик, по-модному
працюєм, —
Неси в артіль — ми враз перелицюєм!...»
Приніс, і заплатив: за голки, нитки, гудзі
І плюс добавочних (із драпу свита буцім).
В Охріма на очах одрізали їй поли...
І до «стретіння» все шили та пороли...
...А вчора продавав Охрім щось на базарі —
Не то сачок, не то жіночі шаровари.
Один дідок сказав Охрїмові: фе, фе...
— А скільки просиш ти за цee галіфе?..
...Була в Охріма сіра свита,
Хоч і по-древньому пошита,
Дарма, що у смолі пола,
Та все ж удяганка була,
А нині, бачите, пропала сіра свита,
Бо по-французькому кравцями шита-брита.
Дурний Охрім — надумав же без блату
Звернутись до кравців із Райпромкомбінату.

Леонід СЕРЕБРЯКОВ.

С М І Х

Говорять, сміх це наша зброя,
Здоров'я наше, кажуть, сміх,
Та дещо в наші дні порою
Смішним буває не для всіх, —
Воно й прислів'я є давнішні:
Одним хоч плач,
а другим смішно.

Недавно чув я: молодий
Вродливий хлопець нахвалявся:
Дурю я голову одій,
Вже й одружитись обіцявся.
Уся родина — ну й сміха! —
Мене стріча, мов жениха,
А я втечу, хай плаче грішна...
Товариші, хіба це смішно?

Подружці каже віч на віч
Якась фарбована папуга:
— Мій муж працює день і ніч,
А я з його ж гуляю другом.
І муж дурний це бачить сам.
І от що смішно: вірять нам.

І ще й мене кохає ніжно...
Товариші! Хіба це смішно?

Юнак з цигаркою в зубах
Крізь зуби цідять: д-да, бувало,
Оце в неділю погуляли,
На весь район нагнали страх.
Розбили в двох вітринах скло
Й втекли — ото сміха було,
Гуляли цілу ніч розкішно...
— Товариші! Хіба це смішно?

Але, коли б усіх таких,
Кому чуже нещастя — сміх,
Зібрать до купи... добрі люди,
Без слідства навіть і без суду
Як би ж їх дружно,

Всім гуртом —
І рогацем, і батогом,
Нехай це й безсердечно буде,
Але, клянусь, товариші,
Я б розсміявся від душі!

Ігор МУРАТОВ.

ЩЕ ДО ПИТАННЯ ПРО ЯКІСТЬ БУДІВЕЛЬНИХ МАТЕРІАЛІВ

Малюнок Бе-Ша

Камнедробилка.

СЬОГОДНІ ТУТ, А ЗАВТРА ТАМ

Малюнок В. Литвиненка

— Це хто, студенти-практиканти?

— Ні, бригада артистів. Вони, як наш директор МТС, приїхали в поле, поспівали й далі поїхали.

МОРТОВОЛОХ

ОДНЕ ТУТ «ДІСНЕ»

Таке, прикром, оголошення в газеті «Радянський патріот» № 6 (м. П'ятихатка, Дніпропетровської обл.).

«Загублений орден Червоної Зірки № 899113 на ім'я Мацієвського Йосифа Кириловича — вважати недійсним».

А як він знайдеться?
Як тоді тов. Мацієвський носитиме «недійсний» орден?

Чи може «Радянський патріот» дати друге оголошення — «вважати дійсним»?!

У всій цій пригоді — дійсне одне: не дуже велика грамотність редакції «Радянського патріоту».

СТАРІЙ АНЕКДОТ ПО НОВОМУ

Подаємо тут копію одного акта:

Акт 28 грудня 1945 р.

Ми, нижчепідписані, гр. Чуркин І. Д., Кац С. Д. і директор Ідальні № 77 (Київ, ул. Кірова, № 77) Петренко С. С. склали цього акта про те, що в час обіду, в склянці кави, після того, як гр. Чуркин випив каву, — знайдено недокурок цигарки.

Чуркин І. Д., Кац С. А.

Директор Ідальні од підпису акта відмовився...

Відмовився та ще, мабуть, і сам обурився:
— Що я вам, мовляв, коробку «Казбеку» класти в каву повинен, чи що?!

ЧОГО ВАРТА ПРОБКА БЕЗ ПЛЯШКИ

Вже п'яроку, як тов. Данильченко замовив у Херсонській протезній майстерні ортопедич. не взуття.

— Чому так довго не шнете?

— І не пошнємо, поки не принесете матеріал... Пробки!

Данильченко приніс пробки. А протезу нема!

— Послухайте, я ж приніс пробки!

А йому хитрувато відповідають,

— Чого варт та пробка, коли вона... без пляшки?

Цікаво, чи дістав Данильченко й цей матеріал? Якщо дістав, то протез йому, напевне, вже зроблений.

ЩЕ ПРО ТОЙ ЖЕ ХЕРСОН...

Товариш Любавин пише:

— «Херсонський собез нарешті вирішив допомогти мені паливом. Виписали 50 кулів очерету... за 200 карб. Та ще дав за транспорт 150. А моя пенсія — 300 карб. Як мені бути?»

А й справді, товариші з Херсонського собезу, як бути т. Любавину? А ще нас цікавить, хто вам дає таку калькуляцію на очерет? Невже цей вид палива мусить бути у сто разів дорожчий за вугілля й дрова?

«АРИФМЕТИКИ»

В газеті «Шлях Леніна» (Ярмолинці, на Кам'янецьчизні), № 23, від 10 березня 1946 р. в статті «Т. Г. Шевченко» написано: «Шевченко помер 85 років тому назад — 10 березня 1811 року».

Ну, давайте підрахуємо.

Як від 1946 та відняти 1811, буде, за Малініним і Буреніним — 135.

Виходить, не вийшло...

А далі ми й самі заплутались.

Дорога редакція газети «Шлях Леніна!»
Дайте, просимо вас, цю заплутану задачу розв'язати якомунебудь учневі 1-го класу з Ярмолинської школи. Він вам допоможе.

«ФУ»

Били «Тигрів», били «Пантер», перемогли всілякі «ФАУ», а от Щурочки Бурдейні злякались.

Це — в Кобеляках. Райвійськомат злякався Щурочки Бурдейні, що працює уповноваженим книгокультурторгу в Кобеляках.

Райвійськомат одмовив на законній підставі в нагороді Бурдейні медалью «За перемогу над Німеччиною».

А Щурочка Бурдейні обурилась й сказала:
— «Не дам нічого з книжок і інших книгокультурторгівських речей Райвійськоматові, аж доки в морі рак не свисне!»

І чекають працівники військомату, коли «в морі свисне рак»...

А ми б так зробили: ми б у Щурочку Бурдейні із ФАУ не стріляли, ми б їй сказали просто: «Фу!», щоб її здуло з Книгокультурторгу.

МЕТЕОРОМ ЛІТАТИМЕ, ОСЬ ПОБАЧИТЕ!

Уявіть собі таку картину: вулицями Запоріжжя мчить карета швидкої допомоги й на скакує на якогось громадянина. Карета зупиняється. Звідтіля вискакує лікар і до громадянина. Той скаржиться, що йому потрошено. скажімо, ребра.

— Чудово, — каже лікар, — нам такі саме й потрібні! Залишайтеся на місці. Завтра карета забере вас.

Громадянин, протестує. Але лікар вже на ходу махає рукою й кричить:

— Не можу, товаришу, поспішаю на позавчорашній виклик!

Картина ця, пишуть нам, близька до дійсності. В Запоріжжі карета швидкої допомоги прибуває на виклик лише за 1—2 дні. А коли нещасний випадок стався далеко від лікарні, то карети можна не чекати, — вона далеких рейсів не робить.

Нічого, робитиме! Близькі й далекі рейси робитиме! От викличемо ми з Міністерства Охорони Здоров'я УРСР карету швидкої допомоги в Запоріжжя, так тамтешня «швидка допомога» метеором на всі виклики літатиме! Ось побачите!

ВЕСНА В ГАРАЖІ

Малюнок В. Гливенка

Ключі щастя.

СИЛЬНЕ ВРАЖЕННЯ

Малюнок К. Агвіта

— Ви були на прем'єрі в нашому новому клубі?

— Був.

— І що вам там впало в око.

— Штукатурка.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

ВИТЯГ З ПРОТОКОЛУ

поширеного засідання правління Маньковського колгоспу «Комінтерн» вкупі з бригадирами та активом колгоспу. від 17/XI, 1945 року.

На засіданні були присутні правління т. Юршинен А. Г., Мукоїд Р. П. Кужняк К. О. Сіменцов Р. Д. Чекаловська Г. У. Визованець З. М. бригадирів 5 осіб та активу 37 осіб.

СЛУХАЛИ:

Про закінчення зяблевої оранзи.

УХВАЛИЛИ

12) В зв'язку з тим, що уч. ветфельшер тов. Собанський А. Н. злочинно поставився до лікування телят ліквідації корости в наслідок чого така розповсюджується на конях Просити Бар Р. З. В. т. Собанського з роботи зняти та передати до суду.

З оригіналом певно рахівник к-пу (підпис)

Печатка.

Від ПЕРЦЯ: Це чудо сталося в Барському районі на Вінниччині.

УРСР

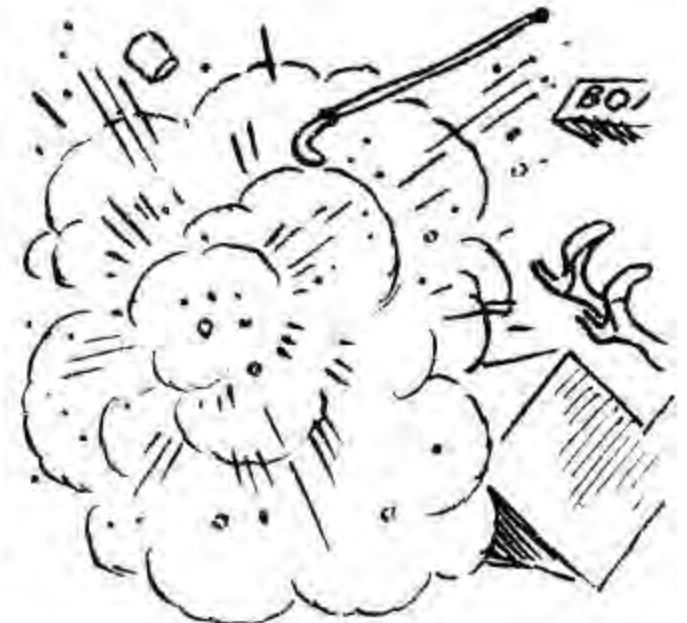
Дунаєвський Городской Совет депутатів трудящихся Кам.-Подольской области.

22 февраля 1946 р.
м. Дунаевцы.

ЗАВ. ОТДЕЛОМ ОБЛСОБЕСА

Дунаєвський Городской Совет просит Вас поместить вдову Мали, которая проживает в г. Дунаевцы, в виду ее престарелого возраста творит безобразные действия, что грозит опасности города, как-то 22 февраля 1946 года розложила костер среди комнаты благодаря точного наблюдения со стороны хозяина дома тов. Биноковского пожар был аннулирован, поэтому Городской Совет протис не отказать нашей просьбе.

Председатель Городского Совета депутатів трудящихся.
Підпис (Беляев)

— 95 копійок здачі немає.

...Пийте на всі.

І почав він пити...

А вода була газована.

ЩЕ РАЗ ПРО ТЕ, ЯКІ МИ ДОРОГІ

Якось писали ми торік, що за екземпляр журналу «Перець», замість 1 крб. (2 крб. за подвійний номер), на Київському вокзалі в кіоску, що в залі № 2, драли по 15 крб. Щоб запобігти нещасних випадків з читачами, ми й запропонували додавати до журналу за таку ціну дійну козу. Наша пропозиція, видно, дійшла до кіосків. Дійних кіз вони, правда, до журналу не додають, але зниження цін провели. Хоч і не скрізь однаково, але журнал уже подешевшав.

Так і пишуть нам, що на тому ж Київському вокзалі «Перець» № 23—24 коштував 3 крб. (Замість 2-х). Як виявилось, карбованця натягнув непомітно вкладений усередину табель-календар. У кіоску на розі Хореві й Костянтинівської вул. (м. Київ) екземпляр журналу, додавши до нього позаторішні новорічні листівки, продають по 5 крб. На Житньому базарі цей же номер (але без «додатків») теж коштує 5 крб. У Кіровограді, в кіоску на вул. К. Маркса «Перець» з набором паперового «ширнотреба» продають по 5 крб. 60 коп. У Чернігові в кіоску, що коло базару, «Перця» аж без двох люльок не продають зовсім. У куп'янському кіоску «Союздруку» журнал без асортименту паперового утилю коштує 7 крб. На енергійні протести читачів, що, мовляв, проти інших дуже дорого, кіоскерка загрожує підвищити ціну до 10 крб.

Согласні! Правильно! Треба підвищити, а то дуже вже дешево! Тільки не забудьте про козу! Обов'язково додавайте за цю ціну дійну козу. Щоб було так на так: ви доїте наших читачів, а вони хай читають «Перець» і козу доять. А без кози несогласні! Дорого!

„СВИРИДОВІ НА СПІДНИЦЮ, А ЯВДОСІ НА ШТАНИ“

На Херсонщині, в Бериславському районі є зернорадгосп. У тому радгоспі є директор П. М. Малишевський.

І дідок-робітник Омелян Маркович Божко є в тому радгоспі. Дідусеві — 68 років.

Дідок є, тільки в його штани подерлись.

От і просить дідусь Божко у директора Малишевського допомогти йому — видати за гроші матерії на штани.

Директор пише на заяві таку резолюцію: «Сповідити — продуктів харчування нема. Дати не можемо».

А якби навіть були продукти, та й видали б дідові пшона, чи там борошна, як би він з того пшона, штани зліпив?

КИЇВ-ПЕРЦЮ

ШАНОВНИЙ ПЕРЦЕ!

Прошу привітати Кишеньківську райконтору зв'язку (Полтавщина) з придбанням двох круторогих волів для організації швидкого й безперебійного зв'язку в районі. Не отих волів, що про них розказують анекдоти, коли хочуть висміяти повільність пошти, а справжніх: на чотирьох ногах, з рогами й хвостами.

Цим волам випала велика честь возити пошту з Кобеляк на Кишеньки (трактом 40 кілометрів) і доставляти газети, журнали, листи та іншу кореспонденцію на два дні пізніше нормального графіку.

В наш час усяких «ракет», «молній» і радіо, вдячні кишеньківці не можуть не відзначити

ЙОГО ПОМИЛКА

Малюнок В. Литвиненка

— Ой не штовхайтесь!
— Вибачте, я думав, що ви жінчина.

цього справді волячого досягнення Кишеньківського райвідділу зв'язку.

І. ОРЕЛ

Працівник Кобеляцької райконтори зв'язку, м. Кобеляки на Полтавщині.

ШАНОВНИЙ Т. ПЕРЕЦЬ!

Я, грішним ділом, думав, що оті зяті, які любили часто їздити до теці в гості без копійки за душею, давно вже перевелися. Аж ні, є ще такі зяті. Працюють вони у Вінницькому обласному відділі Державного Забезпечення й прозиваються бухгалтерами-ревізорами.

Недавно приїхав до нас один такий зятьок-ревізор на прізвище Федоров. Зайшов до майстерні артілі «Чоботар», полагсдив чоботи й сказав: «Гроші одержите у райвідділі Держзабезпечення. В такий же спосіб він пожив і на приватній квартирі, пославшись на наш відділ, який «заплатить». Коли ж ми поцікавились, де його командировочні гроші, зятьок-ревізор Федоров відповів, що їм «такових не видають» і рекомендують влаштуватися на місці.

Цікаво, на яку статтю бюджету нашого райвідділу треба віднести утримання цього спирного обласного зятька-ревізора.

ПОДМАРЕВ

Зав. райвідділу Держзабезпечення, м. Погребище, Вінницької обл.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Не відмов будь ласка, вмістити на своїх сторінках таку побутову сценку з життя нашого благословенного міста Конотопа:

— Петро Миколаєвич, — звертається один знайомий до другого, — ходіть в кіно. Там сьогодні «Великий вальс» — кажуть хороша картина.

— А не мішало б сходити, Парамон Якович, та, мабуть, знов світла не буде. Я вже з старою п'ять разів квитки брали, та все якось невдало — немає світла.

— Сьогодні буде. Я це вам точно кажу. Самому начальникові Конотопської електростанції Жарикову взяли два квитки.

— А-а.. Тоді треба сходити. Коли вже Жариков іде в кіно, світло обов'язково буде..

І дійсно, товаришу Перець, світло було. Сеанс почався вчасно. Петро Миколаєвич з дружиною, Парамон Якович і всі кіноглядачі залишилися задоволені й висловили побажання, щоб т. Жариков частіше одвідував місцеве кіно.

Ю. БЛИНОВСЬКИЙ

м. Конотоп на Сумщині.

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козланюк, О. Козюренко, Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (на укр. мові). Здано в набір 27/III—1946 р. Підписано до друку 26/IV—1946 р. Стат. формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

НЕЗВИЧАЙНИЙ ВИПАДОК...

Малюнок О. Козюренка.

коли Довгоносик з'їв колгоспну курку, а не вона його.

КУРОРТНЕ МАЯЧІННЯ

Малюнок К. Агніта

— Давайте не будемо тут лежати!
— Одійди, в мене мертва година.

СЛУШНЕ ВИЗНАЧЕННЯ

Малюнок В. Гливенка

— Я знаю цю машину. Вона — малолітражка.
— Чому?.. Мало бензину спалює?
— Ні, шофер цієї машини більше, як півлітра горілки за проїзд не бере.

БИЧ КІНОРЕЖИСЕРІВ

Малюнок В. Литвиценка

— Татко, татко, дивись, дядя зовсім заснув
— Так для цього ти мене розбудив?